

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Slaget paa Rheden

Citation: Hertz, Henrik: "Slaget paa Rheden", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid70094.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.

Slaget paa Rheden.

(Fremsagt af Mad. Nielsen paa en Aftenunderholdning d. 1ste April 1832.)

Vel elsker jeg høit, o Danmark! din Kyst,
Der smiler med Bakker og Sletter,
Din Mark, der dufter i Sommer og Høst,
Og Skoven med Fuglens fløitende Røst,
Og Lundenes kjølige Nætter.
Dog tykkes mig fast, dit udstrakte Hav
Med ilende, blaalige Vande
Har snart paa min Kjærlighed større Krav,
End selv dine grønne Strande.

173

I mangt et Rige kan Hav og Sø
Gaae ind mellem enkelte Dele:
I Dannemark ligger der Øe ved Øe;
Dem alle forbinder den favnende Sø
Og danner dem først til et Hele.
Utallige Stjerner tages i Favn
Af een og den sammne Himmel:
Vor Himmel er Havet; fra Havn til Havn
Omringer det Øernes Vrimmel.

Vel ærer og agter jeg høit Enhver,
Der søger med Kraft at virke,
Hvad enten han drager et blinkende Sværd
I Krigen, eller i boglig Færd
For Sandheds usynlige Kirke.
Dog tykkes mig fast, den dristige Mand,
Der, selv naar hans Ankertoug briste,
Bevarer sit Mod paa et oprørt Vand,
Han vover lidt meer end de Fleste.

174

Vel veed jeg, at Seierens duftende Krands
Uvisnelig smykker de Kjække,
Der stred for Dannemarks Ære tillands;
Ja, jeg beundrer den menige Mands
Bedrift i den sluttede Række.
Jeg veed, at Søen i Bugt og Havn
Skal svinde som Dug, forinden
Vi glemme Daniel Rantzaus Navn
Og Heltens Seir over Fjenden.

Og dog, imedens jeg munter slaer
Med Plektret de lyriske Streng,
Fast uvilkaarligt min Tanke gaaer
Og dvæler paa Havet blandt Master og Raa'r
Og mellem de tjærede Dreng.
Naar Havet hviler i kongelig Pragt
Og gilder med langlige Bølger,
Da ligger deri en unævnelig Magt,
Som Dansken aldrig fordølger.

175

Og naar der kjæmpes tilsøes et Slag,
Da driver det mig til at sjunge,

Om Seieren under et uplettet Flag,
Om Skibenes Gang og Kanonernes Brag,
Mens Bølgerne rulle saa tunge.
Og Vinden, der suser i bugede Seil,
Og Skriget og Dampen og Braget,
Og Skummet ved Skibenes Agterspeil
Begeistre mig høit for Slaget.

Hvad trænger en Seir paa det faste Land
Til Mindet i Digterens Sange?
Paa Landet gaaer Rygtet fra Mand til Mand,
Og Bautastene reises paastand,
Og rundt Trophæerne prange.
Og afbrændte Broer, en omhugget Skov,
Og Bakker og Sletter og Grunde,
Og Bonden, der griber paany sin Plov,
Er tusind fortællende Munde.

176

Men Havet er taust. Hvor Slaget stod,
Der skumme de brusende Vover.
Hvo kjender det Sted, som Kjølen forlod?
Hvo aner i Strømmen det udøste Blod,
Naar Bølgerne skylle derover?
Ja, Havet skriver med flygtig Skrift;
Det er for stolt til at bære
En Bautasteen om en Seiers-Bedrift,
Der kunde forkynde dets Ære.

Men - udsletter end den rullende Sø
Hiin Seier, den hjalp til at vinde,
Den haver den Skjæbne, den aldrig skal døe;*
For Seieren paa den rullende Sø
Er Menneskets Bryst et Minde.
Og er end et værdigt Stof for et Digt
En Kamp paa Sletten og Heden,
Jeg synger - og tykkes, det er min Pligt -
Jeg synger om Slaget paa Rheden.

* 177

Faa Timer endnu - da stiger paany
Af Natten paa Morgenens Strimer
Hiin anden April, hvis evige Ry
I Dannemark rækker fra By til By,
Hiin Kamps mærkværdige Timer.
Hiin Dag, hvor der kjæmpedes Mand for Mand
Mod Fjendernes vrimlende Flokke,
Og danske Grævlingehunde beed an
Alt med den engelske Dogge.

Da saae man, et Blokskib, fuldt af Brøst,
Kan stride med Orlogsfregatter.
Thi, dækkes det af et Menneske-Bryst,
Der aander med Seierens høieste Lyst,
Da møder det Vold med Latter.
Og Kampen raste - hiint Fartøi stod
En Smule paa Grund - kan ei nægtes!
Hvad siger det mere? Naar Grunden er god,
Saa staaer man fast, naar der fægtes.

178 Faa Timer endnu - da stiger igjen
Af Natten Skjærtorsdag-Morgen;
Og Bølgen, der ruller i Kongedyb hen,
Fortæller om mangan en falden Ven,
Der savnes i Hytten og Borgen.

Hertz, Henrik, *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, 1851-62.

Det flydende Hav er kun daarlig tjent
Med Minder for Evigheden;
Men her i vort Bryst er et Gravmonument,
Der vidner om Slaget paa Rheden.